

>> Interior del Museu Albéniz de Camprodon.

de l'edifici s'ha habilitat una sala nova per poder-hi exhibir exposicions temporals. Val a dir que aquesta renovació ha estat possible gràcies a l'ajut financer de la Diputació de Girona.

La segona notícia, tal com us avançava, també està centrada en un espai museístic, en aquest cas Cal Marquès, que ha tret a licitació les obres del sudit espai dedicat a la Retirada o la Reculada. La finalitat d'aquesta licitació és poder afrontar-ne la modernització i adaptar-lo a les noves tendències museogràfiques, per a la qual cosa disposa d'un pressupost de 84.348,96 euros.

La tercera novetat és que la imponent torre modernista de Can Roig, rehabilitada fa poc, serà seu d'estudis

universitaris gràcies al conveni signat a tres bandes entre l'Ajuntament, els Ferrocarrils de la Generalitat i la Universitat Politècnica de Catalunya. També s'hi ha implicat el Departament de Territori de la Generalitat de Catalunya, i s'espera que s'hi imparteixin ensenyaments superiors el curs vinent.

Tour de França | Pot sorprendre l'encapçalament de la darrera nòtula d'aquesta crònica, però la raó és que l'organització de la prova ciclista per antonomàsia ha anunciat que la tercera etapa passarà per set pobles de la comarca el dia 6 de juliol. Els ciclistes sortiran de Granollers i acabaran als Angles (a la Catalunya del Nord), passant per les poblacions ripolleses següents: les Lloses, Ripoll, Campdevàrol, Campelles, Ribes de Freser, Planoles i Toses. No cal ni dir que la notícia va ser d'allò més ben rebuda pels municipis «agraciats» quan se'n va fer l'anunci, i que a hores d'ara ja es preparen per a l'esdeveniment. A ningú no se li escapa que el pas del Tour per aquests municipis va més enllà de l'àmbit purament esportiu, ja que pot ser un incentiu turístic de primer ordre i, de retruc, també pot beneficiar altres pobles ripollesos, com Camprodon i la vall o Sant Joan de les Abadesses.

LA SELVA

Text i foto > SEBASTIÀ GODAY

L'amor venia amb taxi | Els centenars i centenars d'enamorats del teatre d'aficionats des de ja fa més de mig segle saben i sabien que *L'amor venia amb taxi* sempre era susceptible de ser representada pel grup de teatre amateur de l'associació del poble amb un èxit assegurat. És un vodevil escrit i construït per l'humor de qui va ser un puntal del teatre en català de postguerra, del teatre resistent, que va donar grans noms, com ara Joan Capri, Pau Garsaball... Es tracta de l'inoblidable actor, escriptor i treballador impenitent colomenc Rafael Anglada (1921-1993), un infatigable secundari dels que, en països normals, serien celebrats (el Terry Thomas britànic o el francès Bernard Blier). Aquesta crònica ve a tomb perquè la companyia La Cubana treu aquest llibret tan i tan vodevilesc, humorístic, per reconstruir la funció des d'un punt de vista *cubanià* i, per tant, hilarant. Construït amb el text de Rafael Anglada com a esquer, fa que els protagonistes, els actors amateurs i, en conseqüència, el teatre, facin un cap-

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > VLADIMIR VILAR, resident a Nançois-le-Grand (França)

Ja està, ja he passat el punt de no retorn. He passat més temps fora de Girona que a la meua ciutat. Vaig marxar de casa amb dinou anys per continuar els estudis musicals a França, primer a Perpinyà i després a Lió. No és que a Catalunya no hi hagi bons professors, però els polítics no s'han preocupat prou de finançar i desenvolupar la cultura.

De seguida vaig trobar feina com a músic i professor. Vaig acabar els estudis amb un diploma d'Estat de professor de música; per poder ensenyar a França no n'hi ha prou amb ser un bon músic, has de fer dos anys de formació pedagògica per adquirir les eines necessàries per saber transmetre els

teus coneixements. Vaig ser professor de jazz durant quatre anys al conservatori de Tièrn, a Alvèrnia, el país dels ganivets i dels formatges. Fins i tot vaig organitzar un intercanvi d'orquestres amb la Jove Orquestra de Girona, amb qui continuo tenint molt bona relació. Hi vaig tocar quan era més jove, i va ser en aquesta orquestra, sota la direcció de Lluís Caballeria, on em va néixer la passió per la música i vaig conèixer els meus millors amics.

M'agrada molt el que faig i on soc, però sempre tinc un punt d'enyorança. Quan faig vacances intento venir a la ciutat a veure la família i els amics. El meu fill Maël parla i llegeix un català perfecte. També sap beure amb el por-

gicrell, de manera que es converteixin en una altra peça de teatre i, després de sopar, es reuneixin per assajar i donar vida a la seva passió: el teatre a dins del teatre.

>> Rafael Anglada al *Lliure de Gràcia* durant la representació de *Les tres germanes de Txékhov*, la temporada 1978-1979. (Foto: ARXIU DEL TEATRE LLIURE. JOSEP ROS RIBAS.)

Crònica d'un arxivament | A principis del gener de 2026, el *Jutjat d'Instrucció* número 3 de Santa Coloma de Farners ha tingut la «gentilesa» d'arxivar la peça que es va batejar com a cas Manga, que, segons la premsa, ha tingut un recorregut de tretze anys. Un cas que una jutgessa de Lugo va iniciar el 2013 sota la denominació de cas Pokémon i que es va especejar al Principat, l'any 2017, sota la marca de cas Manga. El 22 de febrer de 2013 va provocar la dimissió de l'alcalde de Sant Hilari Sacalm i, consegüentment, del president del Consell Comarcal de la Selva, Robert Fauria (CiU). Després d'aquest lapsus de temps, tretze anys, sembla que un òrgan superior de la justícia espanyola ha dictaminat que s'hauria d'haver tingut temps per instruir el cas i fer una lectura clara del que va passar amb Fauria, amb Carrapiçó (ERC) i amb la resta de la cinquantena d'encausats. Sembla que la secció tercera de l'Audiència de Girona ja va determinar que el període d'instrucció del cas havia vençut el juliol de 2018. Ara, el 2026, s'arxiva. I la pregunta podria ser, a banda de fer mal reputacional a persones i partits polítics del 2013, quan semblava que les ombres de l'independentisme no eren tan ombrívols, van ser els encausats

uns monstres de la corrupció sistèmica espanyola o un avís premonitori del 155? Sí, certs jutges fan política.

Hortonedà | Tinc a les mans, llegit, el premi Just M. Casero de 2025, *Hortonedà* (Univers), de l'escriptor Roger Vilà Padró. Tot i que nascut a Sentmenat (1968), és un conciutadà farnesenc des de fa molts anys i un activista cultural amb molt bon gust —deixeu-m'ho dir així. Un apassionat de la poesia i de la narrativa que ha conreat amb finesa fins i tot la novel·la. *Hortonedà* ens submergeix en el món d'una parella que viu una llarga vida d'amor sense gaires aventures vitals. Una novel·la no gaire llarga, escrita amb delicadesa, amb un català exquisit, que es fa recomanar i omple d'orgull els selvatans.

Aigua desbocada | Mentre que l'embaixament de Susqueda està curull d'aigua, al 91 % el 9 de febrer de 2026, i li cal desembassar-ne per prevenir altres possibles llevantades en un hivern molt plujós, al poble del costat, Anglès, s'han quedat secs més d'una setmana després de la llevantada pels efectes d'una esllavissada sobre una canonada principal d'aigua, amb aquestes conseqüències empipadores. De fet, ja és el que diuen, mai no plou a gust de tothom.

ró (aigua, que només té nou anys!), li encanta el pa amb tomata i el fuet i gaudeix canviant l'amagatall del caganer al pessebre.

Després de fer una formació de fabricació de formatges a Orlhac vam tornar a la granja de la família de la meva dona. Sis generacions de granjers i més de vint anys produint llet ecològica. Vam crear de zero la nostra formatgeria i hem imaginat una diversitat de formatges musicals. Sí, faig formatges amb música. Poso una música precisa a les vaques i la mateixa música als formatges. Que jo sàpiga, som els únics al món que fem formatges amb música durant tot el procés. Canvio de música un cop l'any. He fet formatges

amb Frank Sinatra, Louis Armstrong, Ravel, Bizet, Mozart, Txaiovski, música irlandesa...

Soc formatger de dia i músic de nit. Tinc dos grups, un de rock (Black B) i un de música irlandesa (The Corks). M'ho passo molt bé; són uns repertoris que no coneixia gaire. En el rock introdueixo els meus instruments, atípics per al gènere: el violí i el saxo, de tant en tant amb improvisacions. És tot un repte, per exemple, tocar AC/DC amb el saxo, aportant un toc i color sense desnaturalitzar les cançons originals. Tinc la sort de tocar amb el millor grup irlandès del nord-est de França. I portar *kilt* no té preu. Llibertat total; si pogués, aniria tot el dia vestit així.

«Vam crear de zero la nostra formatgeria i hem imaginat una diversitat de formatges musicals. Poso una música precisa a les vaques i la mateixa música als formatges.»

Al meu poble, Nançois-le-Grand, al nord-est de França, tothom em coneix com el músic català. Aquí tots els meus amics han adoptat el pa amb tomata, el fuet i beure amb porró. Cada cop són més adeptes del cava, i cada Nadal regalo caganers.